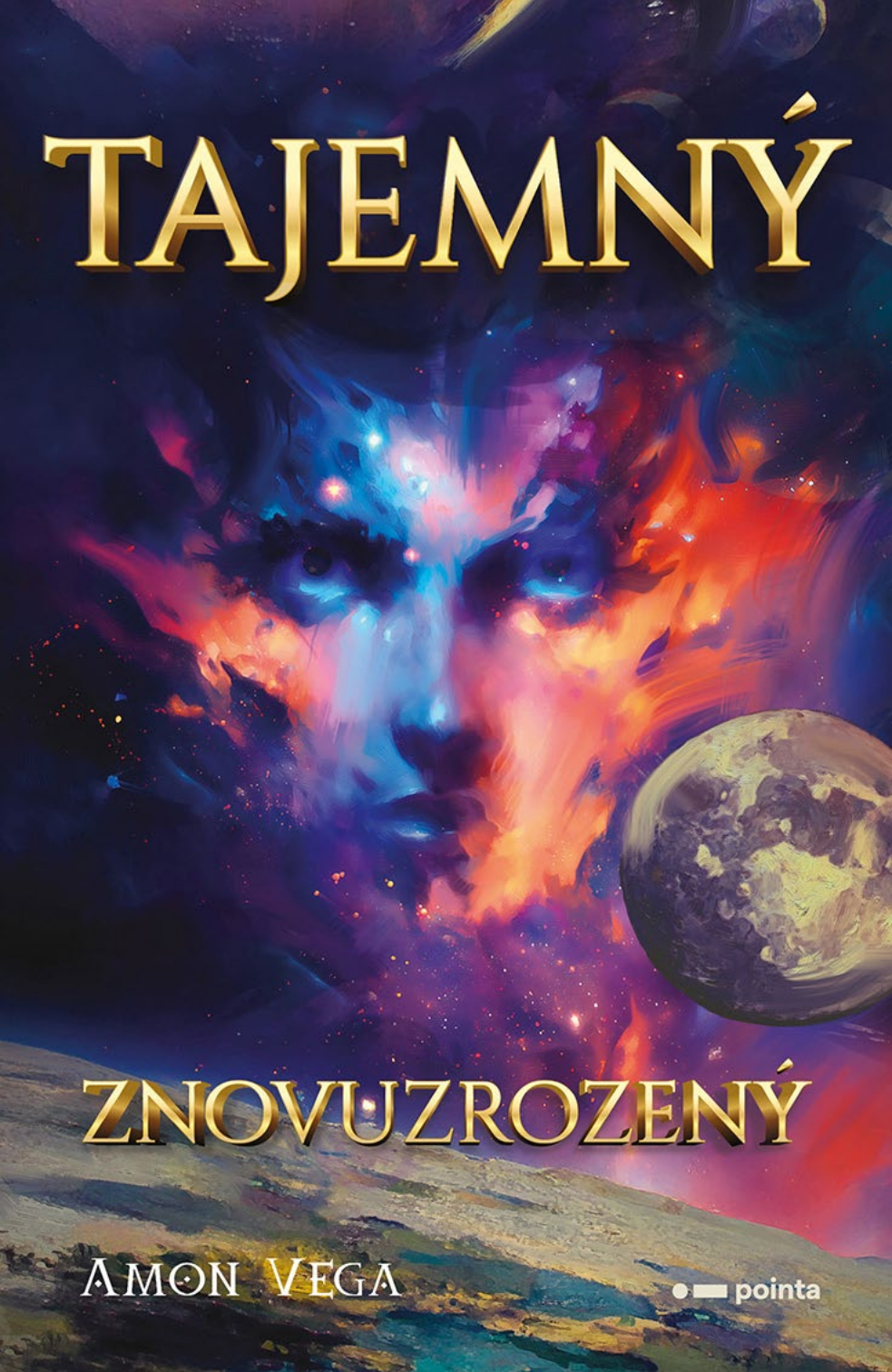

TAJEMNÝ

A vibrant, painterly illustration of a face composed of cosmic elements. The face's features are formed by swirling nebulae in shades of blue, purple, and orange. The eyes are bright blue with glowing points of light. The mouth is a dark, shadowed slit. To the right of the face is a large, detailed moon with visible craters. The background is a deep space filled with stars and distant galaxies. The overall style is dramatic and ethereal.

ZNOVUZROZENÝ

AMON VEGA

● ■ pointa

Tajemný

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Amon Vega
Tajemný – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Amon Vega

TAJEMNÝ ZNOVUZROZENÝ

● ■ pointa

OBSAH

Prolog

I.

1. Klasický pátek	17
2. Náročný víkend	25
3. Lampičky	44
4. Jde se tomu přijít na kloub	78
5. Uzamčený	97
6. Comeback.....	123
7. Maják.....	157

II.

8. First blood	170
9. Sedrik	230
10. Soumrak	251
11. Prokletá Anakonda	288

III.

12. Komu zvoní hrana.....	298
13. Křídla naděje.....	372

Epilog

Varování

Kniha by měla být přístupná minimálně
od 18 let, obsahuje totiž vulgární výrazy,
nahotu, lehké i tvrdé drogy a mraky alkoholu.

Snad jsem na nic nezapomněl.

Takže děti, vyčůrat, pomodlit a spát.

No a větší děti, vy se připravte!

Bude to jízda.

Prolog

Byla chytrá volba ho následovat? Nebyl jsem si tím vůbec jistý. Ale já už jsem přeci dávno neměl na výběr. Jemu se jednoduše nedalo oponovat. Ten chlap pouze přikazoval. Naháněl mi vysloveně strach. Aby taky ne. Neuběhlo ani dvacet minut od chvíle, co mě málem nechal zabít.

Přesto jsem s ním šel do hospody. Dokud jsme byli mezi lidmi, vše se zdálo být pod kontrolou. Ale pan Lambert byl víc jen než obyčejný pocestný, na kterého jsem narazil. Věděl jsem to od chvíle, kdy jsem ho spatřil. Dokonce i dávno předtím. A na rovinu, kdy já jsem měl něco pod kontrolou? Za poslední měsíc to nebyla nejspíš jediná minuta.

Ani teď tomu nebylo jinak. Zejména poté, co pan Lambert vcelku nevybíravě všechny ze Švejka vykázal. Hosté z obavy z něj ani nedopili své drinky a urychleně hospodu opustili. Nakonec poslal domů i barmanku, jež byla očividně jeho podřízenou.

Jak se říká... Zvědavost zabila kočku. A já jsem nyní měl velice nepříjemný pocit, že jsem ta kočka.

Ten chlap mě zavedl do hospody, jíž byl majitel. Kdo ale ve skutečnosti je ten takzvaný pan Lambert a čím dalším mě ještě dokáže zaskočit?

„To je vaše hospoda?“ zeptal jsem se trochu nervózně, jakmile za sebou barmanka zavřela dveře a my v krčmě osaměli.

„Jo. Jedna z mnoha,“ odvětil, aniž by mi věnoval jediný pohled, zatímco za barem točil pivo.

„Děláte do pohostinství?“ pokračoval jsem v nervózní konverzaci a pomalu se za ním šoural.

„Dělám do alkoholu. Ale nepozval jsem si tě sem od toho, abys mě zpovídal,“ dal mi pan Lambert jasně najevo, že on je tu tím, kdo bude určovat směr naší konverzace. Jeho tón nenabízel žádný prostor pro nesouhlas.

V ten moment jsem si konečně připustil, že ode mě byla velká blbost myslet si, že si jen tak můžu vkráčet kamkoliv a čelit věcem, na které ještě nejsem připravený. Ne. Opravdu nejsem. Posledních několik dní mi názorně ukázalo, že jsou věci mezi nebem a zemí, na které rozhodně nestačím. Můžu být rád, že tady dnes vůbec stojím celý.

A proto jsem se také po dlouhé době konečně rozhodl pro jediné správné řešení. *Kašlu na pana Lamberta. Kašlu na další nepříjemný dobrodružství. Už toho bylo dost. Půjdu domů. Možná se někdy vrátím. Ale teď už chci jen klid.*

A tak, jakmile se naskytla první příležitost a pan Lambert se otočil zády, hledaje nějaký další alkohol, jsem zbaběle vystřelil ke dveřím. Srdce se mi z náhlého napětí divoce rozbušilo, ale věděl jsem, že dělám dobře.

Pan Lambert se mnou však nesouhlasil.

Ke dveřím to byly sotva tři skoky. Natáhl jsem se po klice, tu však má ruka už uchopit nestihla. Leknutím prudce ucukla, když se do dřevěných dveří pouhých pár centimetrů od ní zarazil dlouhý nůž.

V šoku jsem hodnou chvíli pozoroval vibrující rukojeť nože, jehož ostří bylo zabodnuté hluboko do masivních dveří, než jsem konečně našel odvahu se otočit.

Pan Lambert, zapřený předloktím o bar, na mě rozhořčeně hleděl a kroutil nesouhlasně hlavou.

„Posaď se,“ přikázal mi. Znovu se chopil püllitru a do-točil pivo.

Potichu jsem si sedl ke stolu a zaraženě jsem čekal, co se bude dít.

Pan Lambert přistoupil, položil dvě piva na stůl a přisedl si naproti.

„Řekneš mi vše. A když říkám vše, myslím tím naprosto vše. Převyprávíš mi tu, co přesně jsi dělal, s kým ses setkal a co jste probírali. A to alespoň dva týdny před onou Událostí. Poté budeš pokračovat, jak to probíhalo, než jsi mě dokázal vypátrat. Nevynecháš jedinou osobu. Jedinou sebemenší událost. Rozumíš?“

„Rozumím,“ kývl jsem odevzdaně. „Ale tak to si nalezte něco tvrdšího. Z toho, co vám vyličím, se vám nejspíš zatočí hlava.“

„Neměj obavy. Budu se prolívat průběžně,“ ujistil mě pan Lambert.

„A opravdu musím zmínit i všechny své kamarády? Akorát se v nich budete ztrácet a pochybuju, že s tím mají něco společného,“ namítal jsem.

„To nech na mně,“ utnul mou skepsi.

„Nakonec proč ne,“ souhlasil jsem. „Jsme sice taková parta dementů, ale aspoň se pobavíte.“

Naoko jsem se zamyslel, a nakonec jsem neodolal, abych to přece jen ještě jednou nezkusil. „Než začnu... Mohl byste mi, pane Lamberte, na oplátku prozradit i vy něco o sobě?“

„Nemohl.“

„Prosím. Buďte trochu férový. Já vám vyjevím vše, tak mi alespoň povězte, jak je možný, že jsem vás našel? Musíte být někdo opravdu mocný.“

Pan Lambert vzdychl. Ani se nesnažil nijak zakrýt, jak ho mé věčné otázky otravují. Nakonec se přeci jenom uvolil k odpovědi. „Ano, jsem mocný. A teď už začni.“

Roztrpčeně jsem pozvedl ruce a zas je nechal zklamaně padnout zpět. „Pane Lamberte, já taky potřebuju nějaký odpovědi. Nic mi nedává smysl. Nevím, co se to se mnou děje. Je to šílený cirkus, čím jsem prošel. Upřímně už pochybuju o své přičetnosti. Já jsem vás oslovil proto, abyste mi hodil lano. Upřímně, dost riskuju, ale potřebuju nějaký vysvětlení. Jinak se z toho opravdu akorát zblázním. Řeknete mi, prosím, kdo vlastně jste?“

Pan Lambert mi hleděl přímo do očí a tiše si mě prohlížel. „Seš otravnej, víš to?“

„To už asi nezměním,“ připustil jsem.

Pan Lambert se zvedl a mlčky došel k baru, kde si vzal flašku připraveného bourbonu. Poté pomalu zamířil k oknu a zdálo se, že celou tu dobu přemýšlí, co mi o sobě chce vyzradit. Zahleděl se na noční město, dlouze nasál medově zbarvený mok a konečně přerušil ticho.

„Ano, jsem mocný. Pravděpodobně jsi nikoho mocnějšího ve svém životě ještě nepotkal. Nejde vůbec o majetek, který ani nepočítám. Ale o sféru vlivu. A tak, abych ukojil ty tvé tužby po poznání, ti můžu vyzradit, že tenhle region ve střední Evropě spadá pod tu mou sféru vlivu. Ano. Dalo by se říct, že jsem opravdu mocný.“

Nechal svá slova plout vzduchem, a než pokračoval, znovu polkl několik loků své pálenky. „Říkají mi Král ve stínu,“ zakončil svoji řeč.

Vytřeštěně jsem na něj zíral.

„Tak, a teď už začni vyprávět,“ přikázal mi, oči stále upřené do rušné noci za oknem.

„A Nemesis je teda Královnou ve stínu?“ vytanulo mi na mysl náhlé spojení, které jsem přesně ani netušil, odkud se vzalo.

„Tak nějak,“ připustil váhavě pan Lambert. V tíživých myšlenkách se mu však vyjevila daleko výstižnější přirovnání.

Konec letitého smíru. Počátek soumraku. Blížící se zkáza.

Nemesis popravdě už nebyla Královnou ve stínu. Ona povstala v císařovnu, která se právě rozhodla ze stínu vystoupit.

Akt I. Totální rozpomenutí

„Tak jo. Jmenuju se Adam, je mi dvacet čtyři, pořád ještě studuju, a to IT tady v Plzni. Jsem v tom celkem i dobřej, nikterak převratně, ale stačilo to k tomu, aby mě vzali do firmy na poloviční úvazek,“ sdělil jsem panu Lambertovi na vyžádání něco o sobě.

Ne že by mě teda ta práce nějak naplňovala, ale potřeboval jsem hlavně chechtáky, protože ten zkurvenej chlast je fakt drahej. A že ho vypiju kvanta, napadl mě hlavní důvod mého angažmá, ale raději jsem si ho nechal pro sebe.

„Tak to by bylo krátce k mému resumé,“ ukončil jsem spěšně své představení.

„Ale teď teda k tomu, co vás zajímá. Ona Událost. Stále tomu nerozumím, ale jistý je jedno. Změnilo se naprosto vše. Nastartoval se všechn ten zmatek, který vedl až sem k vám. Ale co jsem tehdy, ty dny předtím, vlastně dělal?“ položil jsem si překvapivě záludnou otázku. „Těžko se mi vzpomíná...“ *Aby taky ne, když jsem byl furt na šrot.*

„Prozradíš mi tedy už konečně, kde jsi byl a co, zdánlivě i nepodstatného, se ti během těch dvou předešlých

týdnů přihodilo, než jsi byl svědkem té tvý Události?“ pronesl po chvíli ticha už lehce podrážděný pan Lambert.

On hledal klíč. Stejně jako já. A tak jsem se zamyslel, co přesně jsem prožil, než to celé vypuklo.

Akorát jsem neměl ponětí, co že jsem to vlastně dělal a s kým jsem tehdy byl. A největší záhadou ze všeho bylo, kde jsem v tu dobu vlastně byl. *Kde jsem proboha byl předminulej pátek?*

Tak dobře. Nejprve bych vyřešil ten lehčí problém a zbytek snad nějak naskočí. Vzpomenout si, s kým jsem ten čas trávil, totiž zas takový problém nebyl. Bylo to jistě s Tlachym a se Smetákem. Tak jako každý den. Asi nemělo ani smysl je panu Lambertovi nějak zevrubně představovat. Martin Tlachač alias Tlachy a Vendelín Smetana neboli Smeták jsou mí kámoši a tím bych představování asi uzavřel. Soustředme se na to důležité.

Kde že jsem tu dobu vlastně byl?

Tak jo, už jsem si asi vzpomněl. Byli jsme v Bastile na jednom. Ne, počkat, to bylo ve středu. Ve středu v Bastile a ve čtvrtek Pod Lampou. Ne, tam jsme vlastně nakonec nedošli, protože jsme skončili v Pohodě. Stihli jsme poctivých pět Plzní a pak se šli ještě dorvat kořkou do Amareta. To bychom měli vyřešený čtvrtek, ale kde jsem teda byl v ten pátek? Kdo si to má jako pamatovat, vždyť už jsou to celé dva týdny! Tohle náročné období mi nějak splynulo.

Aby taky ne. Ve středu v Bastile to byly, jak to Tlachy později nazval, Smetákovy kratochvíle. Ve čtvrtek nás zas vyburcoval do města, jakože musíme jít do společnosti. I když v jednu ráno v Amaretu jsem teda žádnou nóbl společnost nepozoroval. No a v pátek, to byl vlastně dýchánek. Ano, už si vzpomínám. Dýchánek u Zacha.

Před tím teda ještě proběhla návštěva Darebáka, ale tam jsme dali jenom tři kusy, tak to ani nepočítám.

Takže co se u toho Zacha tedy odehrávalo? Vlastně nic netradičního. Klasický večer plný rozumů. Ale třeba v tom všem tlachání pan Lambert přeci jenom objeví nějakou skrytou příčinu.

Víra v chabou naději

Předtím, než předivo osudu spletlo svůj barvitý vzor,
byl jeho odraz již vysekán v dávno zapomenuté jeskyni,
vyrytý archaickým písmem prvního proroka.
Starobylý text se na moment doruda rozpálil,
čímž tímto okamžikem nabyl své platnosti.

Ten, jenž se v proudu předurčení ztrácí uchvácen
sebezničující touhou ve slasti naplňující chuti omá-
mení, je mezitím unášen kalnými vodami nekoneč-
né řeky, která jej ve zdánlivě krotkých meandrech
žalostně vysává.

Než však nadobro propadne duhově třpytící se
zrádné hladině neonu, aby se ocitl v ponuré spirále
sebedestrukce, je nečekaně sražen v taji zahaleným
boltem osudu, který jej vrhne na strmý útes oše-
metných skal.

Nechť probuzení je konečné a nechť započne ne-
bezpečná cesta vzhůru. Uzdejme hold nečekanému
heroji a modleme se za něj, ať je mu štěstěna naklo-
něna a mírný vítr vane příznivým směrem, neboť
pod nohama se mu budou drolit rozeklaná skaliska
a i nepatrné zaváhání na pouti mezi příkrými štíty
těch nejvyšších hor končí smrtelným pádem. Urchol
je však v nedohlednu zahalen bouřkovými mračny,
jejichž třeskavě hřmotný opus doprovází ohňostroj
vražedných výbojů.

Modleme se, ať ten, který hrdinou nikdy být neměl, přesto bojuje v nespravedlivé válce s Nepřemožitelnými a nenechá se záchvatem dotěrné nedůvěry stáhnout zpět k opojnému moku odpuštění, aby byl nakonec v útěšném spánku utopen vlastní lhostejností.

Na jeho odhodlání a statečnosti totiž nezávisí pouze jeho život, ale život nás všech.

A tak cesta slepce od proradně přitažlivého dna falešné extáze dneškem započala.

Kapitola 1

Klasický pátek

„Tak teda jo,“ zahájil jsem vyprávění svého neuvěřitelného příběhu. „Byl pátek a my jsme byli s partou na dýchánku u Zacha. Jmenovitě tam byl Tlachy se Smetákem, dál pak Vincent Štěrbina neboli Štěky a Ládín, kterému neřekneme jinak než Kortéz. Jde o kolejní partu studentů informatiky zde v Plzni,“ představil jsem své kamarády. „Co se ale týče naší školní docházky, diskrétně řečeno, bych nás příkladem zrovna nedával. Víc elánu věnujeme zejména mimoškolním aktivitám. Jinýma slovy jsme v průměru dvakrát častěji v hospodě než v přednáškově aule. Vyčísleno financema, naši rodiče nám přispívají ze dvou třetin na pivo a z jedné třetiny na menzu.“

Seděli jsme tehdy s bandou na zahrádce u Zacha, poklidně popíjeli pívko a jen tak krafali rozumy. Vtom Tlachy vytáhl malý modrý deníček, který jsem u něj již v minulosti párkrát zahlédl, a začal si v něm listovat. Podle výrazu v obličeji ho jeho obsah moc nenadchl.

Po chvíli mi ho i s propiskou podal s tím, že nyní jsem se stal jeho správcem já, protože jsem si to zasloužil. Vzal jsem si ho a se zaujetím pročetl několik stránek. Hned

mi bylo jasné, proč mi svůj deník předal. Už se na to sám nemohl dívat. Byl tam seznam jmen, kluků z party, většinou od Tlachyho z Budějky, a vedle toho výčet, co kdo za daný večer vypil a vyhulil:

Tlachy: 8 piv, dvě zelený, 2× brk

Kortéz: 8 piv, dvě zelený, 2× brk

Následovalo dalších šest jmen a všechna s velice podobnou statistikou. Ten seznam byl až na pár jmen na dalších stránkách víceméně obdobný. Bohužel Tlachy nezapomněl ani na plzeňskou partu, takže jsem se tu taky našel. Při čtení jsem se musel začít smát. „To je strašný tohle, zakopej to někam, prosím tě!“

„Ne ne, to je pro další generace, aby mladý věděli,“ argumentoval Tlachy.

„Co aby věděli? Jaký jsme prasata?“

„Ne, jak se tu prostě žilo.“

„To je strašný. Ale musím uznat, že máš krásnej rukopis, Tlachy.“

„Dík.“

„Což je velice překvapivý na to, co všechno jsi už za tu dobu dokázal pozřít,“ smál jsem se mu. „Já ti to někdy schválně sečtu, Tlachy. Pro ty tvý budoucí generace.“

„Jdi do prdele,“ nesouhlasil Tlachy. „Sčítej si svůj sloupeček!“

„Popojedeme,“ zjevil se Smeták nesoucí plato zelených. „To je jenom tak na chuť,“ uklidnil nás.

Do hospody v tu chvíli dorazil i Štěky. „Co vy kundy, co slavíte?“ pozdravil nás.

„Počkej, hned ti donesu,“ reagoval na příchozího s nadšením Smeták.

„Ne, já tohle pít nechci,“ ušklíbl se Štěky.

„Musíš,“ zdůraznil Smeták a už pelášil k baru.

„Tak já Štěkymu udělám kolonku,“ navrhl jsem Tlachymu.

„Jojo, udělej, bude třeba,“ zasmál se Tlachy.

„O co tu jde?“ domáhal se vysvětlení Štěky.

„Ale, Tlachy tvoří statistiky pro budoucí generace. Ty z toho budou vysloveně nadšený.“

„Minulost musí bejt zaznamenaná na papíře, ti povídám,“ pronesl moudře Tlachy a klepal přitom prstem o stůl.

„Tahle minulost by měla zůstat minulostí. Jen se podívej, co pan chytřej stvořil,“ podal jsem Štěkymu notýsek, aby se taky pokochal.

„Radši mu to nedávej, nebo si ještě objedná kofolu,“ uchechtl se Tlachy.

Štěky zalistroval v notesu a hned se rozesmál. „To je hrozný, tohle. Spalte to, proboha.“

„Ne ne, historie je důležitá,“ trval na svém Tlachy.

„Tak si to vem zpátky, ty historiku!“ vyzval jsem ho.

„To už nejde. Ty jsi byl čestně jmenován, to by takhle nešlo.“

„Už jsem tady, můžeme začít,“ pronesl Smeták, jen co Štěkymu donesl zelenou. „Šup tam s nima a ty to začni rovnou motat,“ stačil ještě zaúkolovat Tlachyho.

Pod lampou

Za chvíli jsme už v hloučku stáli v boční ulici. „Tady ne, já nechci hulit všem na očích,“ rozhlížel se znepokojeně Štěky. Tlachy si ale stoupnul přesně pod lampu, zapálil brko a pronesl, že pod světlem je největší tma. Párkrát pobafal, předal brko dalšímu a vzápětí si vytáhl cigáro.

„Já se z tebe poseru,“ vyvalil na něj oči Smeták. „Tebe už jako nebaví dejchat vzduch? Dyť už musíš bejt toho dehtu úplně plnej. Ty až zařveš, tak ani nemaj šanci tě zpopelnit. Z tebe budou naprosto nešťastný,“ tlemil se a začal situaci parodovat: „Co s ním jako? Ten už nám tady zkurvil tři pece. Zakopejte ho někam!“ přehrával emotivně scénku a my jsme vybuchli smíchy.

„A ty ne, Smetáku? Ty hulíš určitě i v posteli, když ti stará usne!“ kontroval Tlachy.

„To bych rád, ale ještě jsem nevymyslel, jak to udělat. Teda už jsem nad tím vlastně trochu přemejšlel. Že bych si vyvedl dvě trubičky z balkónu, v jedný budu mít zapíchlý cigáro pěkně, který vzdáleně přes provázek k zapalovači odpálím, a druhou trubičkou to pak budu zas pěkně foukat ven.“

„No nádhera. To je skoro na nobelovku,“ uchechtl se Tlachy. „A kdy svůj velkolepej projekt realizuješ?“

„No já furt nevím, jak na dálku škrtnout tím zapalovačem. Já jsem přemejšlel, že bych tam poskládal nějak ozubený kolečka, ale pak jsem to vzdal,“ smutně konstatoval Vendelín. „Hlavně si myslím, že kdyby tam pak stará objevila trubičku s cigárem, tak by mě asi hned vystěhovala,“ osvětlil nám a my vyprskli smíchy.

„Ale bylo by to přepychový. Jenom bych si párkrát lehce popotáhl, kdybych se náhodou vzbudil a dostal chuť,“ zasnul se Vendelín. „My stejně děláme tak polovinu HDP týhle republiky, když vezmu, kolik toho vyhulíme. Ještě by nám měli bejt vděčný! Trošku úcty, trošku úcty by mi stačilo!“ zdůraznil vážně s rukou vztaženou k nebi a my opět vyprskli smíchy nad jeho divadelním přednesem.

„Jojo, díky, Vendelíne, tady by to zkrachovalo, nebejt tebe,“ podotkl Tlachy. „Dej to sem, už to tu žmouláš moc

dlouho. Tady to musí odsejpat.“ Natáhl se po jointu, energicky párkrát popotáhl a předal ho Ládínovi.

„Kortéz, a ty se dneska mírni, ať mi zas nepíše tvoje Maruš, jestli nevím, kde seš.“

„Já jsem tam, kde je světlo. Od domu k domu,“ vysvětlil Ládín.

„Ty seš jak můra, Kortéz,“ zavtipkoval Smeták. „Tak to rovnou napiš Maruš, ať ti nechá v pokoji rozsvícenou lampičku.“

Znovu jsme vybuchli smíchy, až se z toho Smeták rozkašlal. „Ty vole, já už jsem toho dehtu taky přesycenej. Kortéz, koukni mi do huby, jestli už nejsem plnej,“ otevřel na Kortéze doširoka pusy. To už jsme nedali. Štěky se začal hlasitě chlámat, zatímco Smeták pokračoval: „Kortéz, čapni mě za nohy a vyklepej mě trošku!“

To bylo moc. Všichni jsme se řezali jak pominutý. Držel jsem se za břicho a nemohl popadnout dech. Smeták mi se smíchem strkal před obličej svoje cigáro. „Nasaj trošku, to ti pomůže!“ Tekly mi z toho až slzy.

„Řvěte potichu,“ umravňoval nás Tlachy, „děti chtějí spát.“

Nemohl jsem to zastavit.

„Tlachymu začalo záležet na dětech?“ přisadil si Kortéz.

„Jo jo, děti jsou základ,“ pronesl Tlachy.

„Pojďte radši dovnitř, nebo nás někdo udá,“ zavelel moudře Štěky.

Uvnitř Smeták hrdě prohlásil, že pro nás něco má, a vytáhl pytlík s papírky. „Pěkně to sežerte, ať mi tady neusínáte.“

„Smety, a usneme po tom ještě někdy?“ ujišťoval se Kortéz.

„Jojo, krásně si pospíš. Nejdřív ale tak zítra po obědě,“ doplnil Smeták.

„A kdes to proboha sehnal?“ zajímal se Kortéz.

„CzechTek, tam to bez toho ani prakticky nešlo.“

„A co, prohnali vás fici?“ vyzvídal Tlachy.

„Ne ne, letos na to neměli koule,“ prsil se Smeták. „Tam stejně chodí akorát samej feták, já bych to hnál!“

„Já myslím, Vendelíne, že tys tam ale dokázal náramně zapadnout,“ uchechtl se Tlachy.

„Heleď, já si to asi nedám, musím trochu přemejšlet nad zejtrkem,“ měl jsem chuť z toho vycouvat.

„Ty vole, nesor, Adame, jeden za všechny a všichni za jednoho,“ nedal se odbýt Smeták.

„No já pak mám taky pocit, že zvracím za všechny.“

„Tak si dej trochu koly,“ navrhl Smeták.

„Jojo, ta je zázračná. Ta určitě vymaže všechny ty tvý zelený hnusy, co sem furt nosíš. A vůbec, debilové, vždyť zejtra chcete dělat sud v Boráku!“

„Tam ho jedeme vyzvednout až ve tři, to už budem jak rybičky. Přece to nevyhodím, to by byla nesmírná škoda.“

„Tak nám dej poloviční porce, jenom tak na poškádlení,“ navrhl Tlachy. „Abysme si trochu rozšířili obzory.“

„Rozšířili obzory,“ kroutil jsem hlavou. „K tomu slouží knihovna,“ smál jsem se jeho motivaci.

„Jakože knihovnice frčí na papíru?“ uchechtl se Tlachy.

„No určitě, to se nedá jinak vydržet, celej den tam jenom dřepět na prdeli a napomínat lidi,“ přidal se Smeták.

„Myslíš, že fakt nic jinýho nedělaj?“ zajímal se Tlachy.

„Podle mě ne. Možná tam občas zametou. Ale hlavně jsou tam od toho napomínání,“ pobavil nás Vendelín, jak tomu všemu opět rozumí.

„To musí bejt pohodička. Taková práce by se mi líbila. Napomínat umím,“ pokračoval a vážným tónem pronesl: „Pánové, ztište se trochu, tady je to pro studijní účely!“

„Ty bys tam byl hodně platnej,“ přisadil si Tlachy.

„Bys čuměl, já bych byl vyhlášený knihovník!“

„A co bys mi doporučil, kdybych chtěl něco od Dostojevského?“ optal se Štěky. To nás rozesmálo a se zájmem jsme čekali, co ze Smetáka vypadne.

„No co, Stařec a moře! Výbornej příběh, tam si člověk najde všechno.“

Tlachy vybuchl. „Pěkný, Smety, akorát to nemá s Dostojevským nic společnýho.“

„Tak Na západní frontě klid,“ vyhrkl Smeták.

„To je Remarque, vole,“ podotkl Štěky a my se zas neudrželi smíchy.

„No co, voe. Bych to potají googlil. Počkejte si, paní, hned to pro vás vymyslím. Co by se k vám asi tak nejlíp hodilo... A už bych to klepal do Googlu. Jenom si zjistím, co od Dostojevského máme momentálně na skladě. Vteřinku. To víte, toho teď čte každý.“ Opět jsme se museli panu moudrému smát. „Jak král. Na mě by si nepřišli!“ hrdě se prsil Vendelín.

„Akorát by sis tam hovno vydělal. Ty tam berou mín jak pokladní,“ podotkl Tlachy.

„Já myslím, že to je právě pračka. Tam to nikdo nečeká!“ mínil Kortéz.

„Jako že si půjčíš pár Dostojevských a propereš tam dvacet míčů?“ zamyslel se Tlachy.

„Tam určitě dýlujou drogy. Tady jedna knížečka, strana dvanáct vám udělá radost. A tam dvacet papírů pěkně,“ představoval si Smeták.

„Tak to bych si zašel do knihovny,“ zauvažoval Tlachy. „Pěkně třikrát Remarque, Západní frontu jako obvykle.“ Vybuchli jsme smíchy.

„Ob den v knihovně. Pane Tlachač, vy jste nějak se-čtělej, koukám zase oblíbenej Remarque? Jojo, Remarque se nemůžu nabažit,“ tlemil se Tlachy.

„Ti povídám, tam hned zejtra zajdu. Mrknu na bábu: a jeden Remarque by tu nebyl? Však vy víte,“ smál se Vendelín.

„Tak sem toho papíra teda dej, Smetáku, ať víme, co v tý knihovně frčí,“ navrhl nakonec Tlachy.

„Tak co, pane Lamberte? Zpozoroval jste během mého vyprávění něco netradičního?“ přerušil jsem svůj popis pátečních událostí.

„Ano. Pět osob včetně tebe. Ale už se alespoň vyřešila záhada, kam ty kvanta alkoholu vlastně mizí. Protože co mám statistiky výtoče piva, tak mi vychází, že spotřeba v našich hospodách je větší, než kdybych ty sudy vylíval do kanálu,“ kroutil hlavou pan Lambert. „No pěkně, chlapci,“ pokračoval, „ale krom toho, že Tlachy vykouří všechno, co mu přijde pod ruku, a Smeták zas pije, dokud má bar ještě co nabídnout, tak jsem se nic zas tak zásadního nedozvěděl. Ale zkus mě překvapit. Třeba ta sobota bude jiná.“

Nato jsem se kousnul do rtu. „Nijak zásadně, abych byl zcela upřímný, pane Lamberte. Ta sobota se celkem podobala pátku. No a ten zas těm předchozím dnům,“ připustil jsem nesměle. „Inu, byl to fyzicky náročnější týden,“ zhodnotil jsem uplynulé období. „Trávili jsme celkem dost času ve společnosti, jak by řekl Tlachy.“

Pan Lambert vzdychl.

„A co se teda týče tý soboty... No, nejsem si jistý, jestli jsem ten den zažil něco netradičního. Tentokrát jsme ale byli pod širým nebem. To bylo nové. Jo, a přidal se k nám Vrták! A to je pak vždycky dost netradiční večer.“

Pan Lambert už radši ani nereagoval. Doplnil si sklenku bourbonu a připravil se na další výživné vyprávění.

Kapitola 2

Náročný víkend

Od čtyř jsme měli domluvený sud v Boráku. Měla přijít slušná sestava. Počítalo se s tím, že se soumrakem už bude dopito. Tlachy jako hlavní organizátor měl už od rána napilno. Lítal po koleji a sháněl prachy. Zastavil se i u mě. „Adame, půjč mi na benál, nemám ani vorla. Dvě čenta stačí, abych se sklouzl pro sud a zpátky. A do konce měsíce pak musím Fábku zazimovat, nedá se svítit.“

Ta představa, jak Tlachy zazimovává v červnu své auto, mě pobavila. Vytáhne okýnka na doraz? Ale v jeho případě to bylo stejně jedno, když mu nešly zamknout dveře.

„Tyve, a jak je možný, že už zas nemáš ani floka?“ rýpnul jsem si.

„No to víš, dneska jsem musel vysolit patnáct kil za hulení. S tím se nedá počítat, znáš to, nenadálý výdaj,“ snažil se mě s vážností přesvědčit Tlachy.

„Tlachy, tohle je u tebe přece úplně standardní výdaj,“ argumentoval jsem.

„Asi požádám rodiče o zvýšení rozpočtu na studijní účely. Skripta jsou dneska děsně drahá záležitost,“ uchechtl se Tlachy.

Přikývnul jsem na souhlas a přispěl mu na benzín s tím, že zatím budeme v parku vykydlí na minigolfu.

O hodinu později jsme pak se Štěkym házeli v parku frisbee. Štěky byl ultra talent. Co vzal do ruky, v tom do týdne patřil mezi elitu: lyže, badminton, squash. A ještě k tomu nejdál dohodil šutrem! Myslím, že dát mu do ruky oštěp, tak by s ním na konci večera přehazoval samošku.

Jednou se svěřil, jak prý je to super, že už pomalu nemusí nakupovat vína. Vždycky o víkendu zajel na squashový turnájek, vyklepl tam namistrovaný manažery a odvezl si štangli salámu a nějaký ten Tramín. Taký se rozplýval nad tím, jak ho v tom sportu jeho Janička pěkně podporovala. Jako prý minulý víkend. To se moc necítil, když jsme prolili pátek, ale Janička při něm stála. Připravila mu vitamínový šumák, dva brufeny a spustila motivační monolog, jak mu sport jenom prospěje. To pinkání ho prý udělá opět šťastným, tak jen ať tam jde a všechny je hezky porazí!

„Tak to máš super,“ pokýval jsem hlavou.

„No, spíš jí došlo víno,“ smál se Štěky, „se ségrou se v pátek trošku zapovídaly, až nebylo co pít.“

„No a jak to nakonec dopadlo? Odvezl sis vínáka?“ zajímal jsem se.

„Ne ne, kamaráde, žádný víno,“ odvětil Štěky a všichni jsme se na něj s údivem zadívali. „Vyhrál jsem kance, ty vole!“ smál se.

„Cože?“ hleděli jsme na něj v úžasu. „No a kde je?“

„Jsem ho tam za dvojku střelil nějakýmu kravaťákovi. On si fakt přál ho vyhrát. Furt si ho tam chodil obhlížet, a dokonce se s ním i fotil. Byl fakt namotivovanej, že zvítězí a odveze si ho... no a pak nastoupil proti mně a já ho

smáznul jak krajíc chleba,“ chechtal se Štěky. „No a pak jsem zajel do Alberta pro Tramín, aby doma nebyly výčítky,“ dokončil příběh a vedle něho se culila jeho Janička.

Poté, co jsme si doházeli, jsme se sešli všichni u domluveného dubu, který určil Smeták. Bylo to celkem přívětivé místo, víceméně na začátku parku, obklopené několika stromy a roštím, takže bychom neměli být příliš na očích. Bylo krásné jarní počasí, prozářené hřejivým sluncem, a až na otravné vosy, co tu kolem poletovaly, bylo všechno ideální.

Byl tu Smeták, Max, Molin, Nikol, Štěky s Janičkou a všichni jsme netrpělivě očekávali příjezd Tlachyho a Bobana se sudem.

Když s hodinovým zpožděním dorazil, nebyl Tlachy v nejlepší náladě. „Smetáku, do prdele, tos nemohl najít lepší místo? Ty vosy nás tu sežerou.“

„No a kde bys to rád? Můžeme to šoupnout k lavičkám, jak sedí maminky s kočárkem, nebo támhle vyhodit frajery, co si házejí frisbee,“ oponoval Vendelín. Tlachy ale dobře věděl, že Smeták se s výběrem místa moc nepředřel. „Ten park má přes dvacet hektarů a všude nesedí maminky s kočárkem. Jednu věc jsem od tebe potřeboval, Smetáku!“

„Já jsem zas nechtěl, abyste se s tím moc tahali. Koukej na Bobana, ten už by ten sud neunesl ani o metr dál.“ Bylo vidět, že Vendelín není daleko od pravdy. „No, mně se tohle místo zdá celkem v pohodě,“ oddechoval ztěžka Boban. „A vosy nekoušou,“ dodal rozumně.

„Přesně tak, vosy nekoušou, Tlachy. Prosím tě, nasad' tam pípu a já tu ty vosy zatím vykouřím. Teda, pokud jsi koupil cigára. Mně zrovna došly,“ uzavřel debatu Smeták.

Tlachy vykopl jedno cigáro a podal ho Vendelínovi.

„Smetáku, já ti to začnu psát a budeš platit bůra za cigáro jako tady Adam.“

„Tlachy, tady máš toho bůra, když jsme u toho, a vyklepni mi teda taky jedno,“ využil jsem situace.

Nato se Tlachy pustil do montování pípy a všichni jsme ho netrpělivě pozorovali. Já jsem si pokuřoval svoje koupený cígo, když mě začala pálit ta nespravedlnost. „A jak to, že Smeták dostává cigára zadarmo? Tady ta nerovnost se mi nelíbí!“

„Adame, nezaváděj tady žádný nový móresy, my jsme takhle s Tlachym spokojený,“ odvětil Smeták. „Jednou nabídnu cigáro já a pak zas párkrát Tlachy.“

„Smetáku, naposled jsem od tebe dostal cigáro v dubnu, když jsme šli ze zápočtu z Analýzy,“ poznamenal Tlachy a já se musel Vendelínovi vysmát. „Seš v prdeli, Smetáku, Tlachy a jeho sloní paměť. Ten si pamatuje všechno. A kdyby chtěl, tak nám tady odvypráví klidně i celou bibli.“

„No, já na ty fantasy moc nejsem,“ uchechtl se Tlachy při utahování pípy.

„Podle mě si Tlachy pamatuje hovno,“ mínil Vendelín. „Má u sebe tajnej notýsek, kam si všechno zapisuje. Za chvíli, až si půjde odskočit, tak si rychle poznamená i to dnešní cigáro. A pak to na mě za půl roku zase vytáhne!“

„Smetáku, tady máš,“ podal Tlachy Vendelínovi pumpičku k natlakování sudu, „a pěkně si to cigáro odpracuj, ať si to nemusím poznamenávat.“ V reakci na to se Vendelín začal kroutit. „Tlachy, vždyť já mám zánět v ramenou. Asi jak mě ofouklo.“ Všichni jsme se výhružně podívali jeho směrem. „No jo, no jo. Vždyť já se kvůli vám ztrhám, abyste byli spokojený. Vaše blaho je moje štěstí!“ pronesl Smeták a zase nás svojí teatrálností rozesmál, když začal pumpovat jako o život, až ho Tlachy musil zabrzdit.

„Dobrý, Vendelíne, ať nám ten sud zase neprdne.“

Všichni jsme už stáli natěšení v kruhu s připravenými püllitry. Tlachy vzal od Bobana první sklenici, asi za jeho výpomoc, otočil uzávěrem a z pípy začala proudem prskat pěna. Během vteřiny jí byl püllitr plný. Tlachy se rozladěně otočil k Vendelínovi. „Pěkně jsi nám to natlakoval, Smetáku.“

Smeták začal soptit, že to bylo naposled, co se on kvůli nám takhle obětoval, a Tlachy mezitím v tichosti vylil čtyři püllitry pěny. Poté konečně teklo i pivo, a tak jsme po chvíli všichni spokojeně stáli se svým točeným Kozlem a zavládla pohodová nálada. Až na ty vosy, které Smeták svým cigárem ještě víc vyprovokoval.

Příjemně jsme nasávali točený a plánovali, jak strávíme léto. Viděli jsme to na brigádu na jatkách a následné grilování nakradených steaků v Liticích. Poté se debata překvapivě stočila na politiku. Vendelín se s cigárem v ruce klasicky rozvášnil, jak jsou tam všichni zkorumpovaní, dálnice nedodělané, všude akorát samý spekulanti a bez obálky se člověk nikam nedostane. Všichni jsme souhlasně přikyvovali, jenom Boban se mu po chvíli vysmál. „Smetáku, bejt tam ty, tak to by se na finančáku hodně divili, jak tady pan poslanec Vendelín Smetana během roku přišel ke třem nemovitostem, letnímu sídlu v Toskánsku a dvěma sportovním vozům.“ Vybuchli jsme smíchy.

„Dejte mi tejden náměstka a jezdím v eskovém Merglu!“ přidal se Molin.

„Jo, politika, to se musí umět, kamaráde. V televizi budeš srdceryvně omílat, jak se zasedáš o novej protikorupční

zákon, a mezitím potichu nakupuješ nový stíhačky a transportéry," smál se Tlachy a my s ním. „Na obraně tam jednoduše prošustruješ miliardu dřív, než ti stačí vychladnout kafe. V rámci modernizace hodíš starý Migy ze skály, ať máš volný hangáry, a pěkně nakupuješ. V médiích pak zamumláš, jak se Migy ekologicky sešrotovaly a díky výhodným nákupům teď držíme krok se svými aliančníma partnerama. Musíš se projevit jako pravej vizionář, kamaráde," vysvětlil nám s vážností politika Tlachy. „Armáda, to je základ, s dálnicema je děsný sraní.“

„Ty vole, vůbec," začal jsem argumentovat, „starý Migy ještě střílíš někam do Pákistánu. A když tam náhodou nedoletí, tak je přivezeš na lodi.“ Výbuch smíchu. „To jenom kupte nový svíčky a zas to poletí, uvidíte! Ty jdou krásně za plynem," skoro jsem to ani nedovyprávěl, jak jsme se u toho řezali smíchy.

„A pilot ať si pak rychle vezme tágo nazpátek. Z Pákistánu dlouhá štreka," uchechtl se Tlachy.

„A taky zemědělství je zlatej důl," přidal se do diskuse Smeták, „tam si můžeš vykácet hektary lesů, to není na očích. Někde v Brdech zmizí půlka lesa, to si ani nevšimneš," chechtal se. „Kdyžtak to hodíš na nějakou mandarinku bramborovou nebo jinou sfíni, co žere lesy, a jsi v cajku.“

Představa náměstka nás dost pobavila, když Štěky znenadání zkoprněl. „Ajaj. Pánové, pohroma přichází.“ Všichni jsme se ohlédlí a pochopili Štěkyho paniku. Viděli jsme přicházet Vrtáka.

Vrti byl celkem milej kluk, občas působil i zádumčivě, ale jenom do té doby, než se napil. To se mu pak na tváři objevily rudý fleky a my věděli, že nastal problém. Vrták

byl prostě pan pohroma. Nebo spíš magnet na pohromy. Pokud by vyšel za deště ven, tak by do něj zákonitě udeřil blesk. Ale na druhou stranu s ním byla fakt zábava. Dá si dvě piva, v jeho hlavě vybuchne sopka, a pak vždycky přijde s něčím, co nás dostane do kolen.

Jakmile k nám Vrti s úsměvem dorazil, znenadání se i všudypřítomné vosy vytratily.

„Zdar, Vrti,“ s nadšením a mírnými obavami jsme ho přivítali.

„To jste moc daleko nedošli. Já se bál, že vás tu budu muset hledat po celým parku,“ smál se Vrti.

„No, my jsme zjistili, že tohle je nejlepší místo,“ odpověděl pohotově Smeták a my se radši snažili chechtat potichu do dlaní.

„Hned ti naleju, je výborný!“ nabídl se ochotně Smeták a nám bylo jasné, že rád pokouší štěstí a chce to tu zase trochu vyhrotit. „Dej si, kolik hrdlo ráčí.“

Tlachymu se strachy rozšířily zorničky, až na chvíli ztratil řeč. Po chvilce dumání se pokusil odvrátit blížící se katastrofu. „No, abysme tu jenom tak zbůhdarma nepopíjeli, to je hlavně na chuť. Pivo je tu jenom takovej doplněk. Hezky si taky povídejte!“ přikázal nám. Ale jeho odvedení pozornosti od alkoholu moc nepomáhalo. Všichni jsme potají pozorovali Vrtiho a s obavami jsme očekávali, až mu naběhne první flek.

Netrvalo to dlouho, po druhým pivku jsme si všimnuli rudého kroužku na jeho tváři. Vrtiho mluva se rázem zrychlila. „To by taky mohli nějak uspíšit. Měli by nandat pivo do prášku. Že bych si dal tři prášky, abych to měl rychlejší. Nebo rovnou jedno pětípivo v prášku,“ zachechtal se a nám se protočily panenky při představě, co by se pak

asi dělo. Vrti měl však zatím vtipnou, tak bylo vše stále v pořádku. Dokud nezačal okopávat sud.

„Kolik to tak asi váží?“ zajímal se a my jsme hrůzou zatajili dech.

„Vrti, nechceš si zaházet frisbee?“ zkusil jsem zatáhnout za záchranou brzdu.

„Ne, to mě moc nebere,“ odpověděl bez okolků Vrti.

„Do prdele,“ reagoval jsem nahlas a všichni krom Vrtiho se rozesmáli. Díky bohu se na nás usmála sama štěstěna. Poblíž zrovna běžela nějaká skupinka sportovců a Vrti se za nimi zničehonic rozběhl. Chvilí nám trvalo, než jsme to pobrali, ale vzápětí jsme si všichni spokojeně oddychli. Šel jsem si s klidem natočit další pivko, když vtom se k našemu zklamání navrátily vosy.

„Myslíš, že taky někdy příběhne zpátky?“ optal se se smíchem Boban.

„Obávám se, že jo,“ odpověděl Tlachy. „Po tom běháni mu rychle vyprahne.“

„Ty vole, co budeme dělat?“ zeptal se nervózně Štěky.

„Mám nápad, ale vlastně nevím, jestli je dobrej,“ přemýšlel jsem nahlas. „Každej povinně exněte, co máte, a pak si dotočíme hned nový. Až budou mít všichni načepováno, tak rychle sundáme pípu s tím, že je už dopito.“

„To by šlo,“ souhlasil Štěky.

„Ale to musí odsejpat,“ začal jsem to organizovat. „Bobane, šup tam s tím, každej teď povinně pravý dva budějovický dvojločáky! Pošlete to tam bez slitování.“

Všichni pozvedli půllitr, ale hned jsem je zas musel pokárat: „Bez ťukání! Tady jde o vteřiny, šup tam s tím.“ Nato jsme se všichni zaklonili a poctivě hltali lahodný mok z Popovic. Jediný Max v půlce přestal, že to najednou

nedá. „Takhle by to nešlo, tady nám jde o záchranu. Za trest budeš pumpovat!“ byl jsem nesmiřitelný.

Vzápětí už Tlachy stál u pípy a plnil püllitry, zatímco Max průběžně dohušťoval sud. Synchronizace byla výborná. Všechno běželo jak na drátkách. Kluci chvatně odebírali plné püllitry, když jsme postřehli, jak znenadání ulítly všechny vosy. „Do prdele, není čas, Tlachy, sundávej pípu!“ vyštěkl jsem v panice. Tlachy rychle podal Maxovi korbel do poloviny natočený pivem a ve spěchu se snažil povolit pípu. Jakmile se mu to podařilo, odhodil ji na stranu a šťastně pozvedl svůj püllitr.

„Fuj, to bylo o fous,“ ulevil si a my všichni s ním. Jediný Vendelín s prázdnou sklenicí na nás frustrovaně hleděl. Než však stačil cokoliv namítnout, hlasité funění zpoza houští vyrazilo blížícího se Vrtáka.

„Á, náš maratonec se vrací,“ uchechtl se Tlachy, jakmile se porost rozestoupil a z něj vyběhl Vrti.

„Tlachy, to je nejlepší, musíš si dát další kolečko se mnou!“ navrhnul nadšením zářící Vrták, ale Tlachy s cigárem v puse zrovna nepůsobil, že by sdílel jeho nadšení pro běh. „No, já si dám ještě pauzu,“ usoudil nakonec s rozmyslem.

„Jen běž, Tlachy, to ti moc prospěje, já ti zatím podržím pivko,“ pohotově se nabídnul Smeták.

„Ne ne, já dneska odpočívám, promiň, Vrti,“ omluvil se Tlachy. Vrti se ušklíbl, vzal mi püllitr z ruky a vyklopil do sebe polovinu piva.

„Moc dobrý,“ pochválil lahodnou chuť nyní tak vzácného moku, zatímco jsem jej smutně pozoroval. Smutek však vzápětí vystřídaly obavy, když jsem si všiml, jak mu na tváři naběhl další červený flek.

Nato Vrti zaregistroval odmontovanou pípu. „Vy už jste to dopili?“ tázal se překvapeně.

„Bohužel,“ zalhal nesměle Tlachy.

Vrti přistoupil k domněle prázdnému sudu, obejmul ho a se vši vervou se ho pokusil nadzvednout. V ten moment všem zatrnulo. Čas se na okamžik zastavil a naše tváře zamrzly v údesu, když se Vrták ve vyčerpávajícím úsilí snažil zvednout sud nad hlavu.

Živoucí Pohroma Plzně měl napětím obličej zcela brunátný. Kvílel vysílením, zatímco v nás by se krve nedořezal.

Poloplnný sud byl však i pro něho příliš velké sousto. S otevřenými ústy jsme na něj zaraženě civěli, neschopní jakékoliv reakce. Jakmile si ale Vrti uvědomil, že zákony fyziky přeci jenom nepřemůže, přešel na záložní plán a sud v dramatických intervalech rozhoupal.

V další vteřině s vypětím všech sil zařval, my hrůzou zatajili dech a sud letěl vzduchem.

Barel plachtil několik stop, vzápětí tvrdě dopadl na zem, kde setrvačností dvakrát poskočil, než s hlasitou ránou napálil do nejbližšího stromu.

V šoku jsme hleděli na ten výjev, dokud se sud na zemi nepřestal točit.

„Strike!“ vykřikl Vrták. V ten okamžik tlakem povolil ventil, který jak vystřelený náboj prosvítl kolem mé hlavy a ze sudu na nás začalo proudem stříkat pivo.

Filozofická neděle

Byla krásná slunná neděle, my měli ještě lehkou opici a courali jsme se parkem. Tlachy nás navedl na opuštěnou lavičku a vytáhl termosku. „Každý maximálně tři loky, je tam vylouhovaných asi padesát hub, tak to moc nepřezheňte,“ pronesl lakonicky, jako by se jednalo o černý

čaj s citrónem. Ani nevím, jestli to bylo způsobem jeho projevu, který zdánlivě nenabízel možnost nesouhlasu a prakticky mě stavěl před hotovou věc, o níž se nediskutovalo, nebo mou apatičností, kterou jsem si za poslední dny ke všemu podobnému vypěstoval, ale tak či tak to na mě zafungovalo. Přijmul jsem jeho apel a bez přemýšlení třikrát hltнул odporný nápoj.

Za další půlhodinku jsme se opět vydali na procházku, ztracení někde v parku, když jsem navrhnul, abychom si jen tak lehli do trávy. Během chvilky jsme už všichni leželi a užívali si to teplo, sluníčko a zvuk ptactva. Bylo nám vysloveně hezky. Pozorovali jsme, jak se na stromě ptáček staral o svá mláďata, jak paprsky procházely větvemi stromů, a všechny ty barvy, kterými byl park doslova přesycený. Nikdy jsem si neuvědomil, že je svět tak krásně barevný.

„To je prostě pohoda,“ vyslovil jsem své pocity. „Proč nám vlastně není furt takhle pěkně? Proč nám vůbec musí být někdy mizerně? Být mi takhle, tak jsem šťastnej. Opravdu šťastnej. No povězte mi, co člověk musí udělat, aby mu bylo stále takhle hezky?“

„Já bych věděl, akorát tvoje játra by to dlouho nedaly,“ rozesmál nás Smeták.

„Ale opravdu, proč si mozek nezapamatuje ten slastnej pocit a nenaplnuje mě tím každě den? Vždyť by to mělo být i v jeho zájmu, ať jsem v pohodě. Jen se koukni na tu krásnou housenku. Bych tu klidně vydržel ležet tak dlouho, než by se z ní vyklubal motýl.“

„To je žížala, to by ses načekal,“ utrousil Tlachy.

„Mě zas moc baví ty mravenečkové, co tu po mně lezou,“ přidal se Smeták. „Ty zmrdi musí být prostě všude, kam já si lehnu. Ani chvilku rozjímat mě nenechaj.

Běžte k Adamovi, ten tu teď vyjevil svoje city k místní havěti, tak vás určitě všechny milerád přijme.“

„Ne, ne. Mně stačí ta žížala, co jednou bude motýlem. To byste čuměli, kdyby za chvíli vzlítla, co?!“ nadhodil jsem řečnickou otázku, na kterou nikdo nedokázal reagovat, a tak jsem pokračoval ve svých úvahách. „To bych pak opravdu začal věřit i v existenci Boha. Je to ale stejně škoda, že žádný Bůh není. A přitom já bych si ho tak přál,“ postesknul jsem si. „Ale nějakýho vostrýho, co by metal blesky, kdyby ho nějaký pozemský červ pouhým slovem pošpinil! A taky rovnou Dionýse. A Poseidona. A ne toho ušmudlanýho, kterej se nechal ukřižovat. To je taky Bůh na hovno,“ ukončil jsem zklamaně svoji teologickou analýzu.

„To byl syn Boží,“ opravil mě Tlachy.

„No ještě horší. A fotr nahoře se na to celou dobu koukal a bylo mu to u prdele. Takovýho fotra bych fakt chtěl mít. Je to celý nesmysl. Já si nemůžu pomoci, ale mně lidi, co věří, prostě připadaj hloupý. To je jako kdyby ve třiceti furt věřili na Ježíška. A můžeš se se mnou vsadit, že kdyby nebyla věda, tak by dodnes věřili, že blesky sesílá Zeus. Ale i když jim věda osvětlí naprosto všechno, tak je stejně nepřesvědčíš. Co hlavně pozoruju, je, jak sami sobě lžou. Kdykoliv se zeptáš nějakýho věřícího, jak se má, tak i kdyby byl po pás v žumpě, tak ti bude tvrdit, že se má vlastně dobře. On by si nikdy nepřipustil, že mu víra v ničem nepomohla, od ničeho ho neuchránila a musí zažívat ty samý těžkosti jako kterejkoli nevěřící. Víra na tom nic nezmění. Ale to on si nikdy nepřipustí. Radši si bude celý život lhát, že díky víře má lepší život. Hovno. Jenom si lže. A ten, kdo lže, krade,“ zakončil jsem svůj hluboký monolog.

Po chvíli ticha promluvil Smeták. „No, tak to ti pěkně děkuju, Adame. Zrovna zejtra jsem chtěl jít do kostela, a teď abych to zrušil.“ A filozofická chvílka byla ukončena. „Už jsem se úplně těšil, jak nasaju vůni kadidla a pozřu hrst hostií, když mi doma došly piškoty. Ale teď, když vím, že Bůh není, tak to abych šel zas do Alberta pro další balení.“ A už jsme se zas řezali smíchy.

„Ne, ale fakt,“ nenechal jsem se odradit, „náboženství je stejnej nesmysl jako komunismus. Akorát tam jsme rychle prozřeli. Ale to vymílání mozků vírou je prostě účinnější. Hlavně si nevidí do huby. Úplně největší hřích podle Desatera je, že nezabiješ, a přitom ve jménu víry bylo spácháno nejvíc zvěrstev. Kdo je prostě moudřej, tak věří v sebe, kdo je blbej, tak musí věřit v něco neexistujícího. Kdyby aspoň ten papež měl malou svatozář, tak ani neceknu. Stačil by malinkatej zářící kroužek nad hlavou.“

„Tak to by tě teď sežehnul božím plamenem za tvoje kacířský slova, Adame,“ uchechtl se Tlachy.

„Ten má na práci jiný věci,“ přidal se Smeták. „Musí shánět dvanáctiletý chlapečky, aby ukojil všechny kardinály. Mladý chlapecký masíčko pěkně.“

Kroutil jsem nevěřičně hlavou, co z něj zas vypadlo za rozum, ale stejně jsem se začal smát.

„Kolik je vlastně kardinálů?“ optal se Tlachy.

„Dvanáct. Jako apoštolů,“ odpověděl jsem pohotově.

Nato se Tlachy zamyslel. „Ty vole, ty musí vypadat, než se konečně prokoušou k papeži. Dvanáct kardinálů... kamaráde, ty kluci si minimálně měsíc nesednou. Ty už se jen tak zády k nikomu neotočí, ti povídám. A jestli má papež náročný kardinály, tak kluky může rovnou poslat zpátky k mamince. Ty už na ňáký stařecký pohlazení zvědavý nebudou.“

„Ty vole, tohle je už moc,“ rozesmáli jsme se.

„A nemyslíš si, že papež má výsostný právo? Jako bejt první?“ položil jsem hloubavou otázku.

„Ne, ne,“ nesouhlasil Smeták, „pěkně každěj nejdřív přes kardinály. To je politika Vatikánu. Papež musí udržovat kardinály spokojený, jinak tam bude dusno.“

„To víš, a uspokojit kardinála není vůbec jednoduchý,“ podotkl Tlachy. „Jó, těžký dospívání v Římě,“ uchechtl se.

„Jako, když jsi na chlapečky, tak víra není zas tak špatná volba,“ ukončil debatu Vendelín.

mlze

Se soumrakem jsme se vraceli na kolej, když to Tlachy vzal ještě přes Tesco na Borských polích. Dotankovat a nakoupit něco k večeři. Poprosil jsem ho, jestli by mi vzal pár rohlíků a paštiku, že budu zatím hlídat auto. Tlachy se jenom uchechtl a plouživou chůzí se vydal do hypermarketu, který rozlohou zabíral snad dvě fotbalová hřiště.

Já jsem zatím vypnutý seděl v autě a nezmohl se na na víc než civět na lidi hemžící se kolem. Nedokázal jsem si vůbec představit, že bych se tam teď mezi nimi měl proplétat. Připadal jsem si trochu vypnutě. To množství chlastu a všeho, co jsem do sebe za poslední dny dokázal nasoukat, mi teď jako velká cihla leželo v hlavě. Pociťoval jsem, jako bych kolem sebe měl nějaký oparový závoj, všechno se mi ztrácelo v mlze a cihla v hlavě mi bránila v přemýšlení. Tak jsem akorát dřepěl a přibližně čuměl před sebe.

Z mého zenu mě probrala až rázná facka, kterou na parkovišti ušetřila vyšnořená panička svému partnerovi.

Vcelku vyparáděná slečna s výrazným večerním líčením, kterou jsem po celou dobu z auta upřeně propichoval pohledem, oblečená v elegantní bílé blůze s krátkou rudou sukní, to svému přítelovi jaksepatří naložila. I když jsem neznal podstatu hádky, dokázal jsem ze zuřivého pohledu a rázných pohybů jejího těla vyčíst, jak moc byla na svého partnera rozčilená. Celá nasoptěná se následně posadila do jeho nablýskané bílé Audi A8 a třískla za sebou ostentativně dveřmi. „Au,“ zamumlal jsem si pro sebe, zatímco bílé Audi se svou rozhádanou posádkou spěšně opouštělo parkoviště.

Za chvíli se svou plouživou chůzí vracel Tlachy. Naházel nákup do kufru, nasedl a připoutal se. Vtom jsem před námi udiveně zaregistroval tu samou elegantně oblečenou dámičku s rudou sukní. Stála přesně na tom samém místě, jako stála před bezmála pěti minutami, a zároveň i stejně zuřivě gestikulovala na svého postaršího partnera. O vteřinu později mu rázně vlepila facku, nasedla do bílé Audi a já už jenom napjatě očekával, jak za sebou vztekle třískne dveřmi. Následovala rána a mně spadla čelist.

Přerušil jsem vyprávění a pohlédl na pana Lamberta. „Tehdy se mi to stalo,“ popsal jsem onu Událost, při které jsem byl svědkem nevysvětlitelného úkazu. Viděl jsem záblesk ještě neodehrané budoucnosti. Strípek děje, který se teprve chystal vyplnit svůj obraz.

A s tím jsem si také uvědomil další fakt. To nebyla má první vize.

„Už vím, odkud znám Nemesis,“ vyhrkl jsem. „A taky vás!“

Pan Lambert zaujatě povytáhl obočí.

Neobjasněná záhada, která mi tak dlouho vrtala hlavou, konečně měla své vysvětlení. „Vy i Nemesis jste byli v mém snu,“ pokračoval jsem, „i když už vím, že to sen vlastně nebyl. Byla to má vůbec první vize.“

„Popiš mi ji,“ přikázal pan Lambert.

„Pamatuju si, že to tam bylo odpudivé,“ znechuceně jsem svrastil nos. „Šlo o nějakou kamennou kobku kdesi v podzemí. Připomínalo to středověký žalář, jehož navlhlé zdi zdobily všelijaké mučicí nástroje a bodáky. Spíš ale než to místo samotné mi v hlavě utkvěl ten pocit, který ve mně zanechalo. Působilo to tam opravdu zruďně. Vzduch byl načichlý něčím nezdravým. V trhlinách klenutého stropu pěníla lepkavá dehtovitá tekutina, jež jako nešťastný pláč pomalu stékala po zdech a hromadila se u země v malých černých jezírkách, ze kterých se napájely tarantulím podobná stvoření. Tekutina postupně vyplňovala sváry kamenné podlahy, kde tuhla v podobě lávové horniny, ze které se uvolňoval žlutavě šedý kouř.“

Jako by to ani nebylo reálné prostředí, ale zhmotnění opravdu bizarního snu. Celé to tam bylo ohavně zvrácené. To nebyla ledajaká šatlava. To místo bylo nasáklé temnotou,“ popisoval jsem ohavný dojem z kobky, který se mi vryl do paměti.

„A vy...“ snažil jsem se rozpomenout, „vy jste tam byl a snažil jste se mi něco důležitého říct. Bylo to ale celé zvláštní, nepřírozené. Slyšel jsem vás, aniž byste nahlas vyslovil jediné slovo. Jako bych vás měl v hlavě. V každém případě jste působil dosti naléhavě a s neústupnou urgencí jste se mi pokoušel něco sdělit. Před něčím varovat. Nevím ale, co přesně...“ těkal jsem očima a snažil si vzpomenout na detaily naší konverzace. „Měl jsem za úkol

cosi vyhledat. Nalézt ztracený klíč k jednotě. Nejednalo se však o předmět...

Šlo o bytost!“ rozpomenul jsem si náhle na útržky z vize. „Jednalo se o sjednotitele, ztraceného mimo váš dosah. Měl jsem za úkol nalézt toho, jenž znovu zažehne světlo lucerny. Nedokážu si ale vybavit další podrobnosti. Byl jste jak smyslu zbavený a chrлил jste na mě požadavky, které ani nedávaly smysl. Cítil jsem, jak jste mou přítomností rozhněvaný a zároveň plný obav. Vzápětí jsem ale vaše obavy pochopil. V ten moment se totiž zjevila ona. Nemesis.“

Na chvíli zavládlo tíživé ticho.

„Nevím jak, ale znenadání jsem znal její jméno. Jako bych věděl, s kým mám tu čest. A nato se mě zmocnila panika. Dostal jsem strach. Cítil jsem tu neskutečnou sílu, která z ní vyzařovala. Očekával jsem neodvratný střet.

Její reakce mě ale překvapila. Jakmile mě spatřila, na moment zaváhala. Byla mým zjevením naprosto ohromená. Její oči se rozšířily v úžasu, jako by zrovna našla svatý grál. Na tváři se jí mihl triumfální úsměv. V tu chvíli jste zasáhl a jako akci poslední obrany jste obrazně zatáhl za pomyslný katapult. Nevím, co ani jak jste provedl, ale dal jste věci do pohybu. Nějakým způsobem jste změnil mou vizi. Ta se vaším zásahem začala přetvářet. Poslední slova, která jste pronesl, bylo, že je vám to líto. A nato se celý svět se mnou zatočil.

Nemesis se v ten moment rozzuřila jako smyslu zbavená. Znenadání se ocitla přímo přede mnou. Stála ode mě necelý metr. Cítil jsem své srdce až hrdle, když se po mně natáhla... A v ten moment se ten děsivý sen naštěstí přerušil.“

Pan Lambert neřekl půl slova a pouze mě tiše pozoroval. Hleděl jsem před sebe, ponořen do svých vzpomínek,

a znovu se mi v hlavě přehrávala ona znepokojivá vize, když se mi znenadání vybavilo jeho jméno. „Ten sjednotitel, jenž zažehne světlo lucerny... Ten, kterého musím nalézt, je Světlonoš.“

Sklenice, kterou zrovna zvedal k ústům, se zastavila v půli cesty. Znepokojeně na mě hleděl, ztracen ve svých úvahách.

„Nesmysl! Říkáš mi tu hlouposti!“ znenadání podrážděně vybuhl.

„Říkám jen, co jsem viděl,“ bránil jsem se. „Proč to nemůže být pravda?“

„Světlonoš dávno není!“ rázně vysvětlil. „A když byl, tak pouze rozvracel. Teď už ani není co sjednocovat.“

Nedávalo mi to smysl. Proč bych pak měl takovou představu? Ale pan Lambert mi to vzápětí hned objasnil. „Možná jsi prožil něco jako výjev, astrální synergii s možnou podobou budoucnosti, jejíž chování a zákonitosti jsou mimo naše chápání. Ale vše, co jsi snil, je taky pouhým snem. Co jsem tu totiž zatím měl tu čest se dozvědět, tak v tvé hlavě koluje tolik alkoholu a bůh ví čeho ještě, že z toho vidíš akorát bludy. Možná, ale pouze možná, jsi mohl být svědkem nějaký eventuální vize, ale kvůli tvému alkoholovému omámení z toho vzešel jen nesmyslný guláš všech možných příčin a následků.“

Smutně jsem vzdychl. Asi na tom něco bylo. Vybavila se mi nedávná návštěva kina, při níž jsem byl nadraný jak katamarán. Druhý den jsem byl pak schopný Maxovi převyprávět diametrálně odlišný film, než který se na filmovém plátně promítal.

Inu, prožívám bujaré období, to koneckonců nezapírám, ale ono to tak nějak přichází samo. Jednoduše žiji svůj život a ten alkohol je ke mně nějakým záhadným

způsobem stále přitahován, asi jako mince v magnetickém poli. Jde tak o prostý fyzikální zákon, který musí člověk přijmout a jednoduše se mu podvolit. A to také aktivně činím. S tím se holt nedá nic dělat.

Anebo za to všechno může Tlachy se Smetákem. S nimi se to totiž za střízliva nedá.

Poté, co jsem si obhájil současný, i když ne zcela optimální stav, jsem chtěl pochopit alespoň něco z mé gulášovité vize. „A kdo vlastně je ta Nemesis?“ zajímal jsem se.

„To není tvoje starost!“ odvětil pan Lambert rozhořčeně. „A už to jméno v životě nezmiňuj!“

„Dobře,“ pokýval jsem, zaskočen jeho náhlým rozčilením.

„Tak, a teď zas pokračuj ve vyprávění,“ nařídil mi. „Stále jsi mi ještě nevysvětlil, jakým způsobem jsi mě dokázal vypátrat.“

Kapitola 3

Lampičky

Vím, že tehdy, po té události na parkovišti, kdy jsem na vlastní oči prožil nevysvětlitelné dějà vu, jsem celou cestu domů ani nepromluvil. Rozloučil jsem se s Tlachym a šel na pokoj. Stále dokola jsem si přehrával tu scénu s fackou, ale nemohl jsem tomu přijít na kloub. Nedávalo mi to smysl.

Čím víc jsem nad tím přemýšlel, tím víc jsem věřil tomu, že jsem si to celé vymyslel. Byl jsem po víkendu tak utahaný. Připadalo mi, že už mi v žilách místo krve koluje pivo s fernetem. Hlava mě bolela a všechno kolem se točilo. Zase jako kdybych byl v mlze. Musím si dát sprchu a zaspát to, nařídil jsem si. Zítra bude líp.

V koupelně jsem se však zarazil.

Na podlaze se to hemžilo podivnými titěrnými bytostmi, jež si jak světlušky svítily v přítmí koupelny na cestu. *Já už snad blázním. Proboha, co se to se mnou děje?!*

Nevěřicně jsem poklekl a pozoroval tu miniaturní společnost. Bylo tam tak tucet malinkatých skřítků v košílkách a záplatovaných kalhotách s kšandami. Na hlavě

měli většinou slaměný kuželovitý klobouk, jak báby, co v Číně trhají rýži. V poměru k jejich malé hlavičce však měli nadmíru velké frňáky, které jim zpod klobouku vyku-kovaly. Byli tak strašně drobounčí, že by se mi snad všech dvanáct vešlo na nehet u malíčku!

Byl jsem jimi tak unešený, že jsem se k nim sehnul ještě blíž, abych si je mohl pořádně prohlédnout. Dobrou chvíli jsem na ně v oněmění pouze zíral. Dokud tedy oni nezaregistrovali mě.

Pohlédli mým směrem a v ten moment jsem málem vyprsknul smíchy. Zpod klobouku na mě vzhledly jejich droboučké tvářičky a odkryly groteskní podívanou. Skřítkové měli jedno brčálově zelené oko a to jim svítilo!

Ó můj bože. Mám v koupelně pidi Kyklopy, kteří si na cestu svítí svým zeleným okem. Ó můj bože.

A co víc, v těch kloboučcích vážně působili jako chodící lampičky.

Držel jsem si pusku, abych se nezačal smát na celé kolo, a v opojení jsem si je prohlížel. Někteří kolem zápěstí nosili kožené náramky s hvězdičkami a na krku jim visely všemožné řetízky osázené barevnými kamínky. Těm zbylým, zřejmě chudším, se na prsou houpala alespoň malinká šištička připnutá prostým provázkem. Byli zde vidět i postarší skřítkové bez klobouku, již se povětšinou opírali o hůl a nejspíš přitom i podřimovali. Na hlavě měli zpravidla hustou kštici rozcuchaných šedivých vlasů, takže pro změnu připomínali titěrné profesory teoretické fyziky.

Ti mladší bez berliček zatím tvrdě pracovali, tahali za sebou vozíky s kupičkami smetí, které pravidelně svými miniaturními vidlemi kolem sebe rozhazovali. Oberličkování, pokud zrovna nespali, je hlasitě úkolovali, aby ten bordel, co z vozíku rozhazovali, byl naprosto všude.

Nevěřicně jsem na ně hleděl a nabýval dojmu, že opravdu blouzním. Byl jsem stále slušně pod vlivem alkoholu, který už ale přestával být tím zábavným partákem a místo toho mě nyní těžce tahal ke dnu. Chytil jsem se za hlavu a chtělo se mi brečet. „Co je do prdele zas tohle?! Už žádný drogy, přísahám. Obloukem se jim vyhnu. Budu sekat dobrotu. Najdu si nové kamarády. Stejně je to všechno jejich chyba! Furt mě akorát do něčeho nutí. Začnu sportovat a žádnéj alkohol. A žádnéj Smeták. Já se nezblázním, nesmím se zbláznit!“ celý jsem se klepal a nevěděl, jestli se mám smát, nebo brečet.

Cítil jsem, jak nad sebou ztrácím kontrolu. *Já jsem prostě zmagoril!* Držel jsem se za hlavu plnou výčitek, když vtom jsem si všiml, jak na mě ty zelené lampičky koukají. Měl jsem je zrovna všechny nějaké rozmlžené, tak mi připadalo, jako kdybych viděl zástup malinkatých semaforů. „Tohle je fakt šílená halucinace.“

„On nás vidí.“

„Obr sudovočník nás vidí!“

„Jak je to možný?“

„Kouká na nás.“

Všechny ty příšerky znenadání spolu začaly brebentit a překřikovat se. Jejich zelená světýlka se chaoticky odrážela po celé koupelně.

„Kdo jste?“ vypadlo ze mě po dlouhé chvíli, když jsem konečně dokázal vyprodukovat nějaká slova.

„My jsme prachovci,“ ozvala se asi polovina skřítků naráz. A nato se rozjela kanonáda slov, kterou jsem jen tak tak stíhal pochytit, jak se všichni mezi sebou doplňovali a překřikovali zároveň.

„Třídíme prach. Aby všude bylo trošku.“

„Všude musí být trošku. Někde víc, někde jenom míň.“

„Já doplňuju hlavně pod vanou.“

„Já zásobuju při stěnách, tam je to potřeba.“

„Málo zásobuješ, musíš bejt pilnější!“

„Ale vždyť tady je už dostatek.“

„To je, ale nesmíme polevovat!“

„A já jsem vyhrál medaili za nejlepší zásobování!“

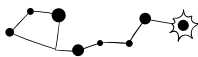
„Moc se nechvástej, předseda ti nadrůže! Já jsem stejně doplnil nejvíc, koukni se za pračku!“

„Mně nikdo nenadrůže. Já zásobuju čestně. Medaile je toho důkazem!“

„A já jsem měl medaili za minulej měsíc!“

„Já jsem ještě nikdy medaili neměl, ale až budu větší a našetřím si na větší vozík, tak ji určitě získám.“

„Brzděte! Mně se z vás rozskočí hlava. Co mi to tu vyprávíte? Zmizte z mé hlavy!“ vysopil jsem ze sebe. Pak jsem vztekle ukázal na jednu dlaždičku. „A opovažte se zásobovat tuhle dlaždičku! Ta je moje, tady je zákaz zásobování!“ Bez dalšího otálení jsem se kvapně zvedl a pelášil raději rovnou do postele. Tohle se musí co nejrychleji zaspát. Naštěstí jsem se o to ani moc snažit nemusel, během chvilky jsem byl tuhej.

„Takže jsi začal vidět přeludy?“ reagoval na moji bláznivou historku pan Lambert.

„Ne, nic takovýho. Ty tvorečkové opravdu existovali! Jsem si tím jistý.“

„No tak budiž,“ pronesl lhostejně, aby se vyhnul mé jistě dlouhosáhlé a přesvědčivé obhajobě, o kterou rozhodně neměl žádný zájem.

„Ale když jsme u toho...“ zarazil jsem se. „Tu noc jsem vlastně prožil další vizi. Vizi, kterou se můj mozek rozhodl z mysli raději vytěsnit. Ale ano, nyní už to vím. Tehdy to nebyla pouhá noční můra. Bylo to tak opravdové. Jako bych tam celou tu dobu fyzicky byl.“

To bylo také podruhé, kdy jsem pocítil její přítomnost. Přítomnost Temné Paní. Nevěděl jsem, co je zač, ale naháněla mi hrůzu. Jenom z představy, že je někde poblíž, se mi ježily chlupy na předloktí. A v mé vizi byla opravdu blízko. Její prezence byla téměř hmatatelná. Nemesis.

Temná Paní po celou dobu stála v pozadí onoho trýznivého přeludu. Aniž bych ji zahlédl, věděl jsem, že tam někde je. Stále přítomná. Určující koloběh zdánlivého snění.

Bylo tam však něco daleko děsivějšího. Něco, co ona vytvořila. Něco temného. Něco zvráceného. Plíživý strach. Zhouba živých...

Na tu podvědomím vytěsněnou vizi jsem rozhodně znovu vzpomínat nechtěl. Pan Lambert ale mou snahu přejít bolestivý zážitek nepřipustil. Rázně pokynul, ať mu to převyprávím. Zhluboka jsem se napil a znovu si připomněl ten děsivý sen...

Očouzený kov stoleté, do zvonu kované nádoby pokryté starobylými runami se začal chvět. V tmavém komínu to z vegetativního spánku probudilo nejednoho pavouka s pavučinou nataženou mezi cihlovou zdí černého komínu a silnými ocelovými oky bytelného kaleného řetězu, na němž byl obří zvon zavěšen. Chvění rychle přešlo v třasot, při kterém se zatoulaný pavouček užívající si tepla zvonu vylekaně rozběhl do bezpečí pevné zdi. Stoletý

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Tajemný***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.